

La obra social "Sant Jordi" de la Caja Provincial de Ahorros dota a la ciudad de una Biblioteca pública y Club de Jubilados.

Esta ciudad se ha visto distinguida con la dotación, por parte de la obra social de la Diputación Provincial, de una bien surtida Biblioteca Pública y espacioso Club de Jubilados «Sant Jordi».

Por gentileza de su Delegado, don Ricardo Serras Martori, en compañía del encargado don José Recolons Botey, nos ha sido posible recorrer sus dependencias, todas en la planta baja, de un bloque de viviendas a tres calles.

Con ubicación en la zona norte de la ciudad, a la altura de la plaza de Mosén Cinto Verdaguer, con fachada a la Avenida del Generalísimo, ocupa una superficie de 800 metros cuadrados, albergando diversidad de dependencias dotadas todas ellas de un triple sistema mixto combinado de calefacción, aire acondicionado y extracción de humos.

Simultáneamente, cincuenta personas cómodamente sentadas ante espaciosas mesas, por las tardes de 5 a 8, podrán hacer uso de los servicios públicos de la Biblioteca, atendida por eficiente bibliotecaria. Dispondrá de los correspondientes aseos, independientes para cada sexo, con instalación de llamada de socorro para cualquier eventual emergencia.

En el «hall» del Club de Jubilados «Sant Jordi», además de infinidad de revistas y publicaciones para uso de los asociados, tendrán a su disposición ocho ejemplares diarios de los más efectivos rotativos; asimismo, dispondrán de un servicio automático de refrescos y café.

Una Sala de Estar con treinta holgados sillones invitarán al relax y a la concentración a los que gusten del descanso o suave conversación.

Pensado para las hacendosas jubiladas, una coquetona Sala de Labores, artísticamente decorada —como todo lo demás— dará cabida a unas cuarenta personas que podrán disponer de sillas y mesas suficientes.

Recogido Saloncito, con cabida para unas treinta personas, especialmente diseñado para gozar de los programas de la televisión, ajenas al bullicio de las demás dependencias.

La Sala destinada a Recreos y Juegos, es «de fábula»: unas cuarenta mesas y dos centenares de sillas dispuestas para que se pueda entretener el ocio, alejando el tedio propio de la senectud, con los naipes, dominós, ajedrez, damas... y, para que nada falte, también podrán ser recordados los buenos tiempos billarísticos.

Atendida por docta Asistencia Social, la bien acondicionada Secretaría irá acumulando fichas y datos —a razón de cuarenta por día— hasta completar el tope máximo de 700 asociados.

Un buen número de guardarropas y aseos vendrán a prestar maravilloso servicio a la población jubilada de Granollers y de sus barrios, por obra y gracia de la Diputación Provincial de Barcelona que no ha regateado millones en pro de la gente madura que antes supo arrimar el hombro para el bienestar futuro... cuyos frutos hoy recoge. — F. S. C.

Tipus i anècdotes

Rememora:
Ferran
SALAMERO

Al número onze del carrer de Santa Anna hi viu i visita el doctor Torrents. Abans dels doctors Torrents va ser el domicili de la família Estabanell. Però anteriorment, hi vivia «el senyor Cintu», de la firma «José y Jacinto Trullás».

Per aquells temps, jo vivia al número cinc; la casa feia racó... com també la de «el senyor Cintu», ja que —junt amb dues cases més: «Cal Monjo» i la fleca de «Cala Laura»— estàvem a la línia actual. Així mateix ho varen ser les quatre finals de la mateixa mà, ja arribant a la caserna, totes iguals, de planta i pis, com se'gueix essent l'última.

EL TERCET D'AMICS JOAN - FRANCISCO - FERRAN

D'entre tots els amics, els que anàvem més junts érem en Joan Glanadell, en Francisco Gurguí i aquest vostre servidor.

A la plaça Gran, al redós de la «Pedra de l'Encant» quan no fèiem corredisses, explicàvem aventures i acudits. L'Esteve, el fill de «el senyor Cintu» —més cepat que nosaltres— un dia ens va deixar «garra-tivats»:

—Quin efecte faria... un home despullat amb un gripau a la panxa, oi?

Principalment en Joan i jo, ens hi aveníem molt amb l'Esteve. No li duiem mai la contrària!

Un dia... passejant pel voltant de la Porxada, parlant i seguint l'aire a l'Esteve... ens vàrem trobar a la carretera caminant a «bon trot»... sens parlar (doncs no podíem); quan vàrem arribar a l'Hos-

«El senyor Cintu»

tal de Sant Antoni, davant la Carretera de Cardedeu, sens va parar tot de cop:

—Què... potser anem massa de pressa, oi?

—Més aviat sí! Valdria més que... ens entornéssim avall.

Amb en Ciscu i en Juanitu, els passeigs festius —ja programats— consistien en «arribar-nos», per exemple, fins... al Masnou a peu, per «Font de Cera», per banyar-nos al mar. Altres vegades, ens translladàvem els tres a alguna de les fonts de la rodalia. No ens discutíem mai!

«EL SENYOR CINTU» RECAPTADOR DE CONTRIBUCIONS?

Al saló de davant del domicili de «el senyor Cintu», prop la finestra del carrer, al racó de les parets mestres, hi havia una gran caixa de capdals. Podia ser vigilada des de l'habitació superior per mitjà d'un forat especial que hi havia al sostre damunt la caixa. Segons m'havien dit, «el senyor Cintu» va ser el Recaptador de les Contribucions a l'Estat.

Retornat d'estudi, alguna tarda que estava al carrer, l'esposa de «el senyor Cintu», que era una senyora molt bona, m'invitava a anar a passeig amb ella; això era el pretext per fer-me entrar a «can Moquets» a comprar-li una paparina de caramels.

—Té! Compra'm seixanta cèntims de caramels, doncs m'agraden molt...

Me'n donava també a mi... però ella «se'ls cruspia amb una afició». No crec que li fos bo... doncs estava més aviat grassa; però jo què sabia...!

La nova residència de «el senyor Cintu» va ser al número dinou del mateix carrer de Santa Anna. S'havia casat de nou amb la senyora Bassas i Paleus, constituint una família unida... fins que, passats alguns anys, li vingué el repòs etern; ben merescut, després d'una llarga vida sempre en plena activitat. Almenys, així sempre l'he recordat!